

«ДЗЯКУЮЧЫ ДЗІЦЯЦІ Я СТАЛА БОЛЬШ ПАСПЯВАЦЬ»

(Заканчэнне.
Пачатак
на 1-й стар. «СГ».)

— А далей — гэта колькі часу прайшло да вяселля?

В.: — Пасля прыезду дамоў мы сустракаліся паўтара месяца, а потым малады чалавек з'ехаў працаваць па кантракце за мяжу. Але ўсё гэты час былі палкія стэлефанаванні, зносіны ў сацсетках. Увосень Антон вярнуўся ў Мінск і за дзень да майго дня нараджэння зрабіў прапанову.

— Нярэдка адносіны, якія толькі пачынаюцца, адлегласць разбурае...

Антон: — У нас атрымалася наадварот: на адлегласці пераканаўся ў сваіх пачуццях да Вікі.

В.: — Добра, што мы жыём у век высокіх тэхналогій і можам карыстацца сучаснымі сродкамі сувязі.

— А як прайшло знаёмства з бацькамі?

В.: — Мае бацькі, калі ўбачылі Антона, казалі, што яны быццам ведалі яго ўсё жыццё, вельмі хутка пачалі называць яго сынам. Я ні кроплі не хвалювалася за адносіны Антона і бацькоў, ён ім спадабаўся адразу, а маму проста скарыў сваімі бліскучымі кулінарнымі здольнасцямі. Пры гэтым бывае ж так, што мужчына выдатна гатуе, а вось прыбіранне на кухні пасля кулінарных эксперыментаў дастаецца жанчынам. Антон гатуе ў тым ліку складаныя стравы, і на кухні ў яго ідэальны парадак. У мяне таксама цёплыя адносіны з бацькамі мужа. Свякроў — мая другая мама, яна таксама называе мяне сваёй дачкой.

— Як спраўлялі вяселле, хто з артыстаў спяваў?

В.: — Так атрымалася, што на падрыхтоўку да вяселля ў нас было ўсяго тры тыдні. Фактычна ўсе клопаты па сцэнарыі, куль-

турнай праграме я ўзяла на сябе, бо перад маімі вачыма прайшло шмат розных урачыстасцяў. Хацелася пазбегнуць памылак, якія я заўважала ў іншых. Мне дапамагалі ўсе дзяўчаты з «БайСіці» і наш прадзюсар Уладзімір Іванавіч Бранкоўскі. На ўрачыстасць сабралася амаль сто чалавек! Прыехалі ўсе родныя і сябры, не абышлося без сваякоў з далёкіх краін. Музычная частка была аддадзена бэнду «Ячны солад», вядучым у нас быў Сяргей Епіхаў, а яго танцавальнае шоу таксама забавляла гасцей. Было вельмі прыемна, што прыехала павіншаваць са шлюбам мая сяброўка Ірына Дарафеева, з песняй-віншаваннем з'явіўся Аляксей Хлястоў. Вядома, я крыху нервалавалася падчас падрыхтоўкі, хоць мяне падтрымлівалі родныя і сябры. Сама ўрачыстасць прайшла нефармальна і прыгожа, як я і хацела.

— У гурта «БайСіці» няма прыхільнікаў. Як вы, Антон, спраўляецеся з пачуццём рэзнасці?

А.: — Я давяраю Вікторыі, таму раўнаваць неяк і не думаў. Калі няма даверу, то і не варта ствараць сям'ю. Замест рэзнасці я захапляюся дасягненнямі сваёй жонкі, радуюся новым песням, кліпам і нават прыхільнікам (смяецца). Хоць, трэба прызнаць, я вельмі раўнівы,

якім і мусіць быць Леў па гараскопе.

— Якая песня ў выкананні гурта «БайСіці» ваша самая любімая?

А.: — Самая любімая — «Я за табой пайду». Упершыню я яе пачуў на вяселлі, калі жонка і ўдзельніцы гурта выконвалі яе разам з бэндам «Ячны солад». Памятаю, як у той момант, як кажуць, ляглі на сэрца тэкст і музыка, а яшчэ ж і Віка вельмі прыгожа спявала. Менавіта з таго моманту гэта мая любімая песня.

— Як змянілася ваша жыццё з нараджэннем дзіцяці?

В.: — Яно змянілася цалкам. Дзіця доўгачаканае і вельмі жаданае. Дзіця, якое прынесла шчасце ад мацярынства і ад бацькоўства. Вельмі хацелі першую дзяўчынку, так і атрымалася. Усё па-іншаму закруцілася. Нельга сказаць, што гэта цалкам перыяд ружовага шчасця, бо бываюць моманты, калі ты не ведаеш, як сябе паводзіць. Першыя тры месяцы малая нам зусім не давала спаць. Часам за ноч выпадала паспаць усяго толькі паўгадзіны. На шчасце, дапамагалі нашы бацькі. Потым усё нармалізавалася, і я ўжо задумвалася над тым, каб вярнуцца да работы. І, ведаеце, аказалася, што ўсё можна сумяшчаць, і пасля канцэртаў асабліва прыем-

на вяртацца дадому, дзе цябе чакаюць, а больш за ўсё — дачушка.

Як гэта ні дзіўна, але дзякуючы дзіцяці я стала больш паспяваць. Пакуль не было Паліны, дазваляла сабе даўжэй паспаць, часам, можа, крыху нават ленавалася. Цяпер у мяне атрымліваецца не толькі планаваць свой дзень, але і ажыццяўляць задуманае.

А.: — Нягледзячы на тое, што былі цяжкія моманты, нам вельмі спадабаўся першы вопыт бацькоўства. І зараз мы ўжо задумаліся пра другое дзіця.

нешта добраўпарадкаваць. Мы стараемся абачліва ставіцца адзін да аднаго: калі заўважаем, што нехта больш стаміўся, то даём магчымасць адпачыць. Мне здаецца, што сям'я ствараецца ў тым ліку для таго, каб дапамагаць, падтрымліваць адзін аднаго.

— Хто адказвае за сямейную бухгалтэрыю?

В.: — Галоўны фінансіст — муж. Антон скрупулёзна вядзе хатнюю бухгалтэрыю. У замужжы і ў мяне змянілася стаўленне да грошай. Калі раней я магла купіць сёе-тое пад настрой,

выдаткаваць на будаўніцтва дома. Пры гэтым частка маіх даходаў застаецца выключна ў маім распараджэнні на ўсякія жаночыя радасці — масажы, SPA-працэдуры. Муж не супраць.

— Дзе і як ваша сям'я любіць адпачываць?

В.: — У цёплыя краіны, якія вельмі любім, пакуль яшчэ не выляталі, бо з маленькім дзіцем гэта вельмі хваляюча. Ды і цяпер пандэмія, да якой мы сур'ёзна ставімся. У асноўным адпачывалі за горадам, да таго ж у Беларусі вельмі шмат цікавых і прыгожых месцаў. Часам бацькі застаюцца з Палінкай, а нас адпускаюць на романтичныя вячэры ў рэстараны.

— У беларускім шоу-бізнесе няма сямейных пар. Ці ёсць такая, якой вы захапляецеся і чаму?

В.: — Класічны прыклад пары, якая глядзела ў адным кірунку, — Ірына Відава і Алег Молчан. У іх былі проста ўнікальныя адносіны: і партнёрства ў творчасці, і бясконцае захапленне адно адным. Калі не стала Алега Уладзіміравіча, Ірына зрабіла вельмі шмат для захавання памяці пра яго як пра выдатнага сучаснага кампазітара. Наша група заўсёды падтрымлівае Ірыну, калі трэба выступіць на мерапрыемствах памяці Алега Молчана, бо ён падарыў нам выдатныя песні. А яшчэ мне вельмі імпануе пара Вольгі Плотнікавай і Геннадзя Маркевіча. Яны адзін аднаго выдатна дапаўняюць, у іх добра ўладкаваны побыт, выхаваныя дзеці, пры гэтым усё трапятліва і душэўна. Падабаецца іх пазітыўнае стаўленне да жыцця. Вольга для мяне — натхняльны прыклад таго, як удала сумяшчаць мацярынства і сцэну.

Аксана ЯНОЎСКАЯ.
Фота з асабістага архіва Вікторыі ЛАЗІЦКАЙ.

— Ці замацаваны за кожным з вас пэўныя хатнія абавязкі?

В.: — У нас у сям'і няма падзелу на жаночыя і мужчынскія хатнія справы. Ніколі нават не звярталіся да паслуг няні. Калі канцэрты — прыязджае мая свякроў. Я ёй вельмі ўдзячная. Яна выгадала сына, які ўмее ўсё: прыбраць, прыгатаваць,

але не вельмі патрэбнае, то цяпер значна больш сур'ёзна падыходжу да шопінгу. І пры гэтым не магу сказаць, што ў чымсьці сабе адмаўляю, проста, з аднаго боку, стала больш рацыянальнай, з іншага — я ж зараз не адна, і мне прыемна клапаціцца аб сваіх блізкіх. Мы ствараем, як жартам называем, «залаты фонд», які плануем

Праспект Сяброўства

Яго намалювалі на агароджы, што ўздоўж дарогі на Рэчыцу насупраць конна-спартыўнай школы, вучні Азяршчынскай сярэдняй школы № 1 Рэчыцкага раёна. І гэта не проста маляўнічае графіці, а прапанова дапамагчы тым, хто пакутуе ад праяў булінгу, знак, што яны не адны. Праз карцінку аўтары хацелі праінфармаваць людзей, якія праходзяць міма, пра тое, як важна змагацца з цкаваннем і правамі знявагі.

Работа школьнікаў — адзін з двух пераможцаў трэнінгу па тэхналогіі АПШЫФТ «Пошук рашэнняў для супрацьдзеяння булінгу ў школьных асяроддзі», які Дзіцячы фонд ААН (ЮНІСЕФ) рэалізаваў у партнёрстве з Інстытутам псіхалогіі Беларускага дзяржаўнага педагогічнага ўніверсітэта.

— Згодна са статыстыкай, кожны другі падлетак сутыкаецца з цкаваннем і гвалтам у школьным асяроддзі. Вельмі важна, што менавіта самі школьнікі, падлеткі стваралі вырашэнне гэтай праблемы падчас праекта і ўвасаблялі ў жыццё свае ідэі, як супрацьста-

яць булінгу. Калі мы абвясчалі вынікі спаборніцтваў, якія праходзілі ў межах праекта «Сяброўскае і падтрымліваючае асяроддзе ва ўстановах агульнай сярэдняй адукацыі», то абяцалі дапамагчы двум пераможцам рэалізаваць іх праекты, — нагадаў **Дзмітрый ШЫЛІН, старшы каардынатар па пытаннях аховы дзяцінства прадстаўніцтва Дзіцячага фонду ААН у Беларусі.**

Ідэя азяршчынскіх навучэнцаў скарыла журы тым, што праект абазначае праблему булінгу праз выявы, у якія ўкладзены адпаведны сэнс. Да таго ж графіці —

актуальная патрэба падлеткаў у самавыяўленні.

— Мы ўпэўнены, што наш праект «Графіці супраць булінгу, або Проспект Сяброўства» дапаможа людзям, якія будуць праязджаць міма малюнка, — выказаўся **Уладзімір ГРЫЦКОЎ, вучань 11 класа Азяршчынскай сярэдняй школы № 1, удзельнік праекта.** — Булінг цяпер ёсць бадай што ў кожным горадзе, школе, класе, і пра гэта трэба гаварыць.

Такога ж меркавання прытрымліваюцца і педагогі.

— Многія дзеці, адчуўшы на сабе нейкія элементы гвалту, дадаюць да яго нешта сваё і прыносяць гэта ў школу. Такім чынам яны намагаюцца паказаць свае перавагі над іншымі, — заўважыла **Таццяна ГАРДЗЕЙ, намеснік дырэктара па выхаванні ў рабоце Азяршчынскай сярэдняй школы № 1.**

— Вельмі важна атрымаць пазітыўны вопыт дыялогу і рашэння праблем, якія ўзнікаюць ва ўзаемаадносінах аднагодкаў, і прыйсці да сяброўскіх адносін, — падкрэсліла **Ала МУЗЫЧЭНКА, загадчык кафедры псіхалогіі адукацыі БДПУ імя М. Танка.**

Падчас стварэння работы ў графіцістаў была вялікая група падтрымкі. Школьнікі змаглі яшчэ раз абмеркаваць пытанні булінгу, падзяліцца сваімі думкамі і нават зладзіць невялікі музычны флэш-моп.

Ірына СІДАРОК.